

ผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง ในกีฬาวอลเลย์บอล

จุฬาลักษณ์ สงฆ์สร้อย*

นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร** สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ*** สุรีพร อนุศาสนนันท์****

วันที่รับ 27 ตุลาคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความแตกต่างของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอล และช่วงอายุที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่อาสาสมัครมา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เพศหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 32 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยโปรแกรมการฝึกวอลเลย์บอลแบบเพื่อนช่วยเพื่อน 8 สัปดาห์ แบบทดสอบความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง และแบบสังเกตพฤติกรรมขณะฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ $\bar{X}$, SD, t-test independent sample และวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยวิธี One - way ANOVA with repeated measures ที่กำหนดนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า 1. ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 4.324, p = .000$) 2. ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี ในสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.312, p = .005$) 3. ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 17-18 ปี ในสัปดาห์ที่ 8 พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.699, p = .017$) 4. ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างภายในกลุ่มทดลองที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .112, p = .912$) และ 5. ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างภายในกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -.911, p = .378$)

คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน, ช่วงอายุ, ความแม่นยำ, การเล่นลูกสองมือล่าง

* นิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

**** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ติดต่อผู้พิมพ์: จุฬาลักษณ์ สงฆ์สร้อย, Julalak05_S@hotmail.com มือถือ 063-9877888

The Effects of Peer Assisted Teaching Teaching on Accuracy of Underarm Skills in Volleyball

Julalak Songsanoi* Naruepon Vongjaturapat**

Suntipong Plungsuwan*** Sureeporn Anusasananan****

Receive 27 October, 2020

Abstract

This experimental research is aimed to study the effects of peer teaching technique and age difference on the accuracy of underarm skills in volleyball. The objectives were to compare the peer teaching and conventional teaching techniques that affect the accuracy of underarm skills in volleyball and to test the difference between age of participation. The samples used in this research were 32 students from a female high school age between 15-18 years. The samples were divided into 2 groups. Each group of 16 peoples were randomized to an experiment and a control group.

The results of the study indicated that 1. the accuracy of a volleyball underarm skills between experimental and control group at week 8 was significantly different ($t = 4.324$, $p = .000$), 2. the accuracy of the volleyball underarm skills between the experimental and the control group aged 15-16 years at week 8 was significantly different ($t = 3.312$, $p = .005$), 3. the accuracy of the volleyball underarm skills between the experimental group and the control group aged 17-18 years at week 8 showed a significant difference ($t = 2.699$, $p = .017$), 4. the accuracy of the volleyball underarm skills in the experimental group aged 15-16 years and 17-18 years showed no significant difference ($t = .12$, $p = .912$), and 5. the accuracy of the volleyball underarm skills in the control group aged 15-16 years and 17-18 years showed no significant difference ($t = -.911$, $p = .378$).

Keywords: Peer assistant teaching, Age range, Accuracy, Volleyball underarm skill

* Master's degree student, Faculty of Sport Science, Burapha University

** Assistant Professor, Ph.D., Faculty of Sport Science, Burapha University

*** Assistant Professor, Ph.D., Faculty of Sport Science, Burapha University

**** Assistant Professor, Ph.D., Faculty of Education, Burapha University

Corresponding author: Julalak Songsanoi * E-mail: Julalok05_S@hotmail.com Phone : 0639877888

บทนำ

ในการเรียนการสอนยุคปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนได้รู้จักจัดการเรียนการสอนที่ดี และมีวิธีการจัดที่หลากหลายรูปแบบและน่าสนใจ ปัจจุบันพบว่ามียุคหนึ่งที่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วและสนุกกับการเรียนโดยใช้รูปแบบ วิธีการ และเทคนิคการสอนที่เหมาะสมเข้ามาประยุกต์ปรับใช้กับกิจกรรมและแบบฝึก โดยรูปแบบดังกล่าวจะเชื่อมโยงกับการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมตามแบบการสอนเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer - assisted learning strategies) อรศิริ เลิศกิตติสุข และ ดวงกมล ลิ้มโกมุท (2552) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่เพื่อสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้น อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความชำนาญทางด้านทักษะการเล่นวอลเลย์บอลได้มีบทบาทเป็นผู้สอนแก่คู่ของตนทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับจากเพื่อน มีโอกาสได้แสดงความสามารถและทำหน้าที่เป็นผู้สอนแก่เพื่อน

นอกจากนี้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of cooperative or collaborative learning) ซึ่งผู้นำของทฤษฎีนี้คือ Slavin, Johnson and Johnson (1994) ที่เชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนมีผลต่อการเรียนรู้ โดยผู้เรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน (พี่ช่วยน้อง) สามารถช่วยกันเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้ ดังนั้น การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงถูกนำมาประยุกต์สอนกับกีฬาวอลเลย์บอล เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางด้านทักษะและความสามารถของผู้เรียนให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น

กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมมากมายชนิดหนึ่งไม่แพ้กีฬาชนิดอื่น ๆ ซึ่งมีผู้คนให้ความสนใจทั้งในประเทศและต่างประเทศทั่วโลก ปัจจุบันกีฬาวอลเลย์บอลได้รับความนิยมมากในประเทศไทย เนื่องจากนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงทีมชาติไทยได้ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในระดับนานาชาติ และมีผู้คนนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมจึงเป็นส่วนสำคัญในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อพัฒนาทางด้านทักษะพื้นฐานของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น Simpson (1972) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียนและทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความแม่นยำหรือความเร็วได้นั่นเอง

พัฒนาการของผู้เรียนนับว่ามีความสำคัญต่อเพศและช่วงอายุในวัยรุ่น ตามหลักธรรมชาติของมนุษย์จะเป็นไปตามวัย เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทางร่างกายและจิตใจ ชีวิตในวัยรุ่นเป็นช่วงที่เปลี่ยนจากความเป็นเด็กเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ วัยนี้จะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ที่แปรปรวน และยังเป็นวัยที่มีความอ่อนไหวได้ง่าย มีสังคมเป็นเพื่อน ที่อยู่ในกลุ่มร่วมกัน สอดคล้องกับ สนธยา สีละมาต (2555) กล่าวว่า วัยรุ่นในช่วงอายุ 15-18 ปี เป็นช่วงที่ผ่าน

การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมาแล้วระยะหนึ่ง ดังนั้น วัยรุ่นในช่วงนี้จึงเหมาะแก่การพัฒนาทางด้านทักษะและความสามารถให้มีศักยภาพในการเล่นกีฬามากขึ้น

จากข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในเรื่องช่วงอายุของวัยรุ่นเพศหญิง เนื่องจากเพศหญิงในช่วงนี้ เป็นช่วงที่กำลังเติบโต มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและด้านจิตใจ และมีการพัฒนาทักษะและความสามารถเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ในด้านกีฬาวอลเลย์บอลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการเล่นลูกสองมือล่างกีฬาวอลเลย์บอลที่มีช่วงอายุที่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย อาสาสมัครเข้าร่วมการทดลอง 32 คน ที่ผ่านเกณฑ์คุณสมบัติคัดเลือกเข้าดังนี้ คือ

เกณฑ์การคัดเลือก

1. นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี
2. เพศหญิง
3. ไม่เคยมีประสบการณ์และไม่เคยเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลมาก่อน
4. สุขภาพสมบูรณ์
5. สามารถเข้าร่วมจนสิ้นสุดการทดลอง

ผู้วิจัยทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน โดยจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมนั้นได้จากหลักการของ Mcmillan and Schumacher, (1997) ที่กำหนดว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองที่เหมาะสมนั้นควรมีอย่างน้อยกลุ่มละ 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บข้อมูลเพื่อตอบคำถามงานวิจัยประกอบด้วย

1. โปรแกรมการฝึกวอลเลย์บอลแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์มาจากการฝึกวอลเลย์บอลของ อภิศักดิ์ ขำสุก (2544)
2. แบบทดสอบความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของ อภิญา ทรมณี (2556)
3. แบบสังเกตพฤติกรรมขณะฝึกการเล่นลูกสองมือล่างแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์มาจากแบบสังเกตพฤติกรรมของ ประนอม ดอนแก้ว (2550)

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยตามวัตถุประสงค์การศึกษาในครั้งนี้ ผลการวิจัยจะถูกนำเสนอเป็น 5 ขั้นตอน ดังรายละเอียดข้างล่างนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างตามช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี มีดังนี้

การเปรียบเทียบช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของช่วงเวลา (ก่อนการฝึกสัปดาห์ที่ 1 หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และ 8) ของนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ช่วงอายุ 15-16 ปี มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางบวก ทั้งวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทางสถิติในสัปดาห์ที่ 4 ของช่วงอายุ 15-16 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 2.412$, S.D. = .646) และวิธีการสอนแบบปกติ ($\bar{X} = 1.775$, S.D. = .606) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.034$, $p = .061$) เมื่อมีการเรียนการสอนต่อไปจนถึงสัปดาห์ที่ 8 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีอายุ 15-16 ปี พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 3.437$, S.D. = .219) มีการพัฒนาสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ($\bar{X} = 2.837$, S.D. = .462) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.312$, $p = .005$) และเปรียบเทียบช่วงอายุ 17-18 ปี พบว่า ช่วงอายุ 17-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางบวก อย่างไรก็ตามทั้งวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนแบบปกติ โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทางสถิติในสัปดาห์ที่ 4 ของอายุ 17-18 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 2.275$, S.D. = .599) และวิธีการสอนแบบปกติ ($\bar{X} = 1.700$, S.D. = .761) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.678$, $p = .116$) เมื่อมีการเรียนการสอนต่อไปจนถึงสัปดาห์ที่ 8 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีอายุ 17-18 ปี พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 3.425$, S.D. = .225) มีการพัฒนาสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ ($\bar{X} = 3.025$, S.D. = .353) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.699$, $p = .017$) แสดงว่าวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้การเล่นลูกสองมือล่างพัฒนาขึ้นทั้งช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี ในสัปดาห์ที่ 8 (ดูรายละเอียดในตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนแบบปกติที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี ของนักเรียนหญิงในสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8

	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนสัปดาห์ที่ 1				
อายุ 15-16 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	2.062	.613	1.064	.305
กลุ่มสอนปกติ	1.662	.868		
อายุ 17-18 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	1.762	.450	-.056	.956
กลุ่มสอนปกติ	1.775	.443		
หลังสัปดาห์ที่ 4				
อายุ 15-16 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	2.412	.646	2.034	.061
กลุ่มสอนปกติ	1.775	.606		
อายุ 17-18 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	2.275	.599	1.678	.116
กลุ่มสอนปกติ	1.700	.761		
หลังสัปดาห์ที่ 8				
อายุ 15-16 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	3.437	.219	3.312	.005
กลุ่มสอนปกติ	2.837	.462		
อายุ 17-18 ปี				
กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน	3.425	.225	2.699	.017
กลุ่มสอนปกติ	3.025	.353		

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบพัฒนาการโดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีผลต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่น ลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8 ระหว่างกลุ่มวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 77.17$, $p = .000$) (ดูรายละเอียดในตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการโดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	34.31	2	17.16	77.17	.000
ระหว่างตัวอย่าง	17.97	31	.58		
ความคลาดเคลื่อน	13.78	62	.222		
รวม	66.06	95			

ขั้นตอนที่ 3 การเปรียบเทียบรายคู่ของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1 กับสัปดาห์ที่ 8 ($t = -1.366$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยัง พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างสัปดาห์ที่ 4 กับสัปดาห์ที่ 8 ($t = -1.141$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน (ดูรายละเอียดดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ค่าการทดสอบรายคู่แบบ LSD ระหว่างช่วงสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8 ที่ฝึกด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ค่าเฉลี่ย	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
สัปดาห์ที่ 1		.225	-1.366*
สัปดาห์ที่ 4			-1.141*
สัปดาห์ที่ 8			

* $p < .05$

ขั้นตอนที่ 4 การเปรียบเทียบพัฒนาการโดยวิธีการสอนแบบปกติที่มีผลต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8 ระหว่างกลุ่มวิธีการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 29.69$, $p = .000$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูรายละเอียดในตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการโดยวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	15.44	2	7.72	29.69	.000
ระหว่างตัวอย่าง	8.07	15	.54		
ความคลาดเคลื่อน	7.80	30	.260		
รวม	31.31	47			

ขั้นตอนที่ 5 การเปรียบเทียบรายคู่ของวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนหญิง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1 กับสัปดาห์ที่ 8 ($t = -1.366$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยัง พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างสัปดาห์ที่ 4 กับสัปดาห์ที่ 8 ($t = -1.141$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน (ดูรายละเอียดดังตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ค่าการทดสอบรายคู่แบบ LSD ระหว่างช่วงสัปดาห์ที่ 1, 4 และ 8 ที่ฝึกด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

ค่าเฉลี่ย	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 4	สัปดาห์ที่ 8
สัปดาห์ที่ 1		-.019	1.213*
สัปดาห์ที่ 4			1.194*
สัปดาห์ที่ 8			

* $p < .05$

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ 4 ประเด็นหลักดังนี้

1. วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติที่มีผลต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง แบ่งออกเป็น 3 แบบ

1.1 วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติทำให้มีการพัฒนาความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างอย่างต่อเนื่องตั้งแต่สัปดาห์ที่ 4 ไปจนถึงสัปดาห์ที่ 8

1.2 วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่ากลุ่มวิธีการสอนแบบปกติ ในสัปดาห์ที่ 8 ของนักเรียนช่วงอายุ 15-16 ปี

1.3 วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่ากลุ่ม
วิธีการสอนแบบปกติ ในสัปดาห์ที่ 8 ของนักเรียนช่วงอายุ 17-18 ปี

2. พัฒนาการของการเล่นลูกสองมือล่าง

2.1 ในช่วงอายุ 15-16 มีการพัฒนาความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่าช่วงอายุ 17-18 ปี
ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 4 เป็นต้นไป ในวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2.2 ในช่วงอายุ 17-18 ปี มีการพัฒนาความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่าช่วงอายุ 15-16
ปี ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 4 เป็นต้นไป ในวิธีการสอนแบบปกติ b

3. พัฒนาการของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างโดย
วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้เกิดพัฒนาการที่แตกต่างกันระหว่างสัปดาห์ที่ 1 กับ 8 และ สัปดาห์
ที่ 4 กับ 8

4. พัฒนาการของวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างโดย
วิธีการสอนปกติช่วยทำให้เกิดพัฒนาการที่แตกต่างกันระหว่างสัปดาห์ที่ 1 กับ 8 และ สัปดาห์ที่ 4 กับ 8

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลมี 3 ประเด็นหลักดังนี้

1. วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่าวิธีการสอน
แบบปกติของนักเรียนช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี จากผลการเปรียบเทียบ พบว่า การสอนแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนทั้งช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี มีความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่างดีกว่าการสอน
แบบปกติทั้งช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี อธิบายได้ว่าการจัดกลุ่มการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วย
เพื่อนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติความมั่นใจในทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง
ร่วมกัน โดยผู้เรียนที่มีระดับอายุมากกว่าทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสอนและให้ความรู้กับผู้เรียนที่มีระดับอายุน้อย
กว่า เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกันมากที่สุดและเป็นไปในทางเดียวกันกับการสอนแบบเพื่อนช่วย
เพื่อนที่สอดคล้องกับ จินดา อยู่เป็นสุข (2541) ได้กล่าวถึงผลดีของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนว่า
นักเรียนที่อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกัน สื่อสารภาษาเข้าใจง่ายกว่าครู โดยนักเรียนผู้สอนได้ช่วยเหลือเพื่อนส่วน
นักเรียนที่ได้รับความช่วยเหลือก็กล้าที่จะซักถามเกี่ยวกับข้อสงสัยในการเรียน และมีเพื่อนช่วยสอนคอย
ดูแล คอยช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ครูผู้สอนสามารถดูแลและให้ความรู้กับนักเรียนได้อย่างทั่วถึง จึงสรุปได้
ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่อยู่ในช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี ที่เน้น ในการ
ปฏิบัติทักษะโดยมีนักเรียนผู้ช่วยสอน คอยดูแล คอยช่วยเหลือ แนะนำ แก้ไขด้วยกระบวนการเรียน ที่
แลกเปลี่ยนความรู้แบบกลุ่มที่อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกันสามารถพัฒนาด้านความมั่นใจในทักษะการเล่นลูก
สองมือล่างได้ดียิ่งขึ้น

2. พัฒนาการของวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความมั่นใจในการเล่นลูกสองมือล่าง
มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยทำให้เกิดพัฒนาการที่แตกต่างกันระหว่างสัปดาห์ที่ 1 กับ 8 และ สัปดาห์ที่ 4 กับ 8 จากผลการเปรียบเทียบ พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทำการฝึกความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างมีพัฒนาการที่ดีขึ้น อธิบายได้ว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อนแบบตัวต่อตัวทำให้นักเรียนที่เรียนเก่งเกิดความภาคภูมิใจรู้สึกว่าได้ทำประโยชน์นั้นก็คือ การสอนเพื่อนให้ได้รับความรู้และปฏิบัติกิจกรรมได้ ในส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนก็ไม่วิตกกังวลกับการเรียนไม่มีความรู้สึกในข้อบกพร่องของตนเองและเกิดกำลังใจเพราะได้รับการช่วยเหลือ การดูแลเอาใจใส่จากเพื่อนด้วย จนทำให้ตัวเองเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติสิ่งนั้นได้ดี ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นกันเอง เกิดความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เกิดความชื่นชอบต่อการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน สามารถเรียนรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ วาสนา คุณาภสิทธิ, (2541) ที่ได้กล่าวถึงการสอนพลศึกษาไว้ว่า นักเรียนจะต้องปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มีความอดทน มีความเพียรพยายาม และมีความสุขสาน จนสามารถไปสู่การพัฒนาทางด้านทักษะด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ และด้านสังคมไปพร้อม ๆ กัน สรุปได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้เกิดการเรียนรู้และมีการพัฒนาความสามารถในการเล่นกีฬาได้ดีขึ้น และมีทักษะความแม่นยำเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย จากแบบสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการต่อการฝึกความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างดีขึ้นมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความคุ้นเคย ไม่อายกัน มีความกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนมากขึ้น โดยมีครูเป็นผู้สอนและมีหน้าที่คอยแนะนำนักเรียน อาจเกิดจากบรรยากาศในการทำกิจกรรมที่มีผลต่อการเรียนรู้และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีสุขภาพร่างกายที่ดีและมีความตั้งใจในการทำกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับพัฒนาการที่อยู่ในช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี ที่เน้นในการปฏิบัติทักษะโดยมีครูเป็นผู้สอนและคอยดูแล คอยช่วยเหลือ แนะนำ แก้ไขด้วยกระบวนการเรียนที่แลกเปลี่ยนความรู้แบบกลุ่มที่อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกัน สามารถพัฒนาความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างได้ดียิ่งขึ้น

3. พัฒนาการของวิธีการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

วิธีการสอนแบบปกติช่วยทำให้เกิดพัฒนาการที่แตกต่างกันระหว่างสัปดาห์ที่ 1 กับ 8 และ สัปดาห์ที่ 4 กับ 8 ผลจากการเปรียบเทียบ พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทำการฝึกความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในสัปดาห์ที่ 1 กับสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยัง พบว่า คะแนนเฉลี่ยความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างสัปดาห์ที่ 4 กับสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการสอนแบบปกติ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เพื่อให้ได้ทั้งความรู้และเข้าใจในบทเรียน ครูผู้สอนมีบทบาทหน้าที่คำแนะนำและดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน สอดคล้องกันกับแนวคิดของการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-age peer tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียน

ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก สอดคล้องกับ Maheady (1994) ที่ได้กล่าวถึงผลดีของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นว่า เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีอายุที่แตกต่างกันโดยให้ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้ที่มีอายุมากกว่า คอยช่วยเหลือและถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนน้อย ซึ่งจะอยู่ภายใต้การควบคุมและการดูแลของครูผู้สอน จากแบบสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัย พบว่า วิธีการสอนแบบปกติช่วยให้เกิดพัฒนาการที่ดี นักเรียนมีความคุ้นเคย ไม่อายกัน มีความกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนมากขึ้น โดยมีครูเป็นผู้สอนและมีหน้าที่คอยแนะนำนักเรียน สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นคู่ เน้นการปฏิบัติทักษะโดยมีครูเป็นผู้สอน และคอยดูแล คอยช่วยเหลือ แนะนำแก้ไขด้วยกระบวนการเรียนที่แลกเปลี่ยนความรู้แบบกลุ่มที่อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกันสามารถพัฒนาความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การทำวิจัยครั้งนี้ เป็นการวัดและประเมินความแม่นยำในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างกีฬา วอลเลย์บอล และในครั้งต่อไปควรจะมีการวัดและประเมินความแม่นยำในทักษะกีฬาประเภทอื่น ๆ เช่น กีฬาบาสเกตบอล กีฬาปิงปอง กีฬาฟุตบอลและกีฬาฟุตซอล เป็นต้น
2. ควรทำการศึกษาวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการการสอนในรูปแบบอื่น ๆ และศึกษาตัวแปรให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้น เช่น ระดับความสามารถ และแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาในเรื่องของช่วงอายุในกีฬาทุกประเภทให้มีหลากหลายมากขึ้น เพราะอาจส่งผลดีที่ทำให้มีผู้สนใจมาเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายมากขึ้น โดยใช้รูปแบบ เทคนิค และวิธีการสอน ทำให้ผู้คนเข้าใจในกระบวนการง่ายขึ้นและมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์จากคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

เอกสารอ้างอิง

จินดา อยู่เป็นสุข. (2545). การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. กรุงเทพฯ : ดับบลิว เจ. พร็อพเพอร์ตี้.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2541). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี

สนธยา สีละมาต. (2555). หลักการฝึกสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัย

อภิญญา ทรงมติ. (2556). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อภิศักดิ์ ขำสุก. (2544). การฝึกวอลเลย์บอล. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์รวีเขียว

อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุท. (2552). การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน.

<http://www.thaigoodview.com/node/42182>. ออนไลน์ วันที่ 13 เมษายน 2554.

Slavens, T.P., & Johnson, R.T. (1994). Interviews, Questions and Materials. Metuchen, NJ; Scarecrow Press.

Maheady, L., Mallette, B., Harper, G. F., Sacca, K. C., & Pomerantz, D. (1994). Peer – mediated instruction for high-risk Students. Teaching reading of high-risk learners. PA; Allyn and Bacon.

Mcmillan, J. H., & Schumacher, S. (1997). Research Education. Queensland: Longman.

Simpson, D. (1972). Teaching Physical Educations: A System Approach. Boston; MA: Houghton Mufflin.